

Arrest

nr. 72 681 van 28 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 december 2011.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VAN OOSTERWIJCK en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 6 november 2011 onderschept op de luchthaven van Zaventem zonder identiteitsdocumenten en diende aan de grens een asielaanvraag in (bijlage 25).

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 2 december 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per drager in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Kerbala (Irak) de Iraakse nationaliteit te bezitten en Arabier van origine te zijn. Vanaf 2007 zou u bij het Iraakse leger zijn tewerkgesteld in de rang van Jundi (soldaat) U zou uw hele carrière hebben gewerkt bij de eenheid gestationeerd te Arab Jubur (Al-Dora, Bagdad), waar uw hoofdtaken zouden hebben bestaan uit patrouilleren en helpen bij de controles aan de checkpoints. Op 9 augustus 2011, toen u te voet met collega's aan het patrouilleren zou zijn geweest in Arab Jubur, zouden jullie door zes personen zijn beschoten. U zou dan samen met een collega de aanvallers van langs achter hebben benaderd en wanneer zij zouden hebben geprobeerd te vluchten, zou u erin geslaagd zijn een van de aanvallers te overmeesteren en te arresteren. Na een verhoor door de geheime dienst van uw eenheid zou zijn gebleken dat u een lid van Al-Qaeda in Iraq (AQI) Nazem Shaker, had gearresteerd. Na de arrestatie zou u op uw eenheid als een held zijn ontvangen en zou Nazem u hebben gezegd dat u nooit nog rust zou kennen en dat hij wraak zou nemen. U zou nadien door de geheime diensten zijn verwittigd dat u een persoonlijk doelwit van AQI zou zijn geworden naar aanleiding van de arrestatie van Nazem Shaker. Ze zouden u ook op de hoogte hebben gebracht van het feit dat de groep van Shaker van plan was u te vermoorden tijdens uw verlof. Op 23 september 2011 zou u, samen met drie andere collega's met de auto aan het patrouilleren zijn geweest en zou er een bom zijn ontploft. Twee van uw collega's zouden hierbij zijn omgekomen en uzelf en een andere collega zouden gewond zijn geraakt. Intern politieonderzoek van het leger zou hebben uitgewezen dat jullie het doelwit waren geworden van een gerichte aanslag door AQI. Op 5 oktober 2011 verklaart u verlof te hebben genomen en u zou op die dag aan uw huis in Kerbala een kogel hebben gevonden. Omwille hiervan zou u naar het politiebureau in uw buurt zijn gegaan, maar daar zou u zijn gezegd dat u niet genoeg bewijzen had om aan te tonen dat AQI achter dit dreigement zou zitten. Op 7 oktober 2011 zouden twee AQI-leden bij u thuis zijn langs geweest toen u er niet was. Ze zouden uw broer Kaeser hebben gezegd dat zij vrienden zijn van Nazem Shaker en dat u zou worden gestraft. Op 10 oktober 2011 zou u door twee personen in de buurt van uw huis zijn beschoten. U zou opnieuw naar het politiekantoor zijn geweest en daar zouden ze u hebben gezegd dat u, door gebrek aan bewijzen, klacht zou moeten indienen tegen onbekenden. Ze zouden u hebben gevraagd daarvoor de volgende dag terug te komen om uw klacht officieel te laten registreren en naar de rechter te gaan. U zou echter het gevoel hebben gehad dat niemand u kon helpen in Irak. Van 10 tot 15 oktober zou u hebben gelogeerd bij een vriend in Bagdad en vandaar zou u op 15 oktober 2011 Irak hebben verlaten. Op 6 november 2011 zou u in België zijn aangekomen, waar u op diezelfde dag uw asielaanvraag indiende. Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten voor: badge Ministerie van Defensie d.d. 29 september 2008, huwelijksakte, overlijdensakte vader en gezinsfoto. Verder legt u ook een kopie voor van de volgende documenten: identiteitskaart, woonstkaart, rantsoenkaart, nationaliteitsbewijs, documenten i.v.m. aanstelling en lidmaatschap Iraakse leger, 2 attesten i.v.m. de bomaanslag van 23 september 2011, attest i.v.m. de beschieting op 9 augustus 2011 en een waarderingsbrief van uw bevelhebber.

B. Motivering

Na uw gehoor moet worden vastgesteld dat, niettegenstaande de door u ingeroepen vrees, u de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend omdat u uw vrees in het kader van de Vluchtelingenconventie niet aannemelijk heeft gemaakt. U bent er meer specifiek niet in geslaagd het CGVS te overtuigen van uw bewering dat AQI u als persoonlijk doelwit zou beschouwen in Irak. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het toch wel opmerkelijk is dat u al sinds 2007 als militair bent tewerkgesteld en dat u – ondanks de verbeterde veiligheidsomstandigheden in Irak – als bij toeval voor het eerst problemen kent vanaf augustus 2011. De reden die u aanhaalt waarom u op dat ogenblik problemen zou hebben gekend zou zijn omdat u betrokken was bij de arrestatie van een AQI-lid. Het is echter bevreemdend dat u op geen enkel ogenblik melding tijdens uw asielrelaas maakt van problemen die uw collega's zouden hebben ondervonden die ook bij deze arrestatie waren betrokken. Over eventuele problemen die u of uw collega's in de jaren voordien zouden hebben ondervonden, blijft u erg vaag. Zo antwoordde u bevestigend dat collega's van u regelmatig werden aangevallen, maar stelt u dat het enkel AQI was die deze aanvallen uitvoerde. Op de vraag of deze aanvallen dikwijls gebeurden, antwoordde u 'vaak', maar wist u dit niet te preciseren en stelde u later 'dat ze elk jaar wel iets deden' wat dan weer in tegenspraak is met uw eerste uitspraak (gehoorverslag Transitcentrum 127, p.13).

Verder dient te worden bemerkt dat – zeker in het licht van uw verklaringen dat AQI heel actief was in uw regio en dat het de enige groepering is die er actief is (gehoorverslag Transitcentrum 127, p. 9,12 en 18) - uw kennis van AQI uitermate beperkt blijkt te zijn. Zo is het opmerkelijk dat u geen enkele naam kan geven van AQI-leiders in de regio in Bagdad (Al-Dora) waar u was tewerkgesteld (gehoorverslag Transitcentrum 127, p. 12). Dat u hiervan niet op de hoogte zou zijn is uiterst bevreemdend, aangezien u verklaart al 4 jaar tewerkgesteld te zijn in diezelfde regio (Arab Jubur), waarvan u meermaals verklaart dat AQI er heel actief was. U bent in dit verband zelf niet in staat de

naam van de huidige nationale leider(s) van AQI te benoemen (gehoorverslag Transitcentrum 127, p.13). Gezien uw relatie met AQI een kernelement uitmaakt van uw asielrelaas, ondermijnt uw beperkte kennis over deze groepering in grote mate de algemene geloofwaardigheid van uw asielmotieven en bijgevolg ook van uw vrees.

Bovendien komt de plausibiliteit van uw verklaringen inzake het probleem van 9 augustus 2011 op de helling te staan. Zo is uw bewering dat u na de arrestatie van AQI-lid Nazem Shaker in dezelfde ruimte als hem bent ontvangen door uw bevelhebber en de andere soldaten én dat uw bevelhebber uw naam heeft genoemd waar Shaker bij zit (gehoorverslag Transitcentrum 127, p. 23-24) heel onwaarschijnlijk. Hetzelfde kan worden gezegd over uw bewering dat Shaker nadien door de geheime dienst van uw eenheid werd ondervraagd en dat u daarna niks meer hebt gehoord over zijn lot (gehoorverslag Transitcentrum 127, p. 18). Aangezien deze arrestatie en het feit dat Shaker uw naam kende ervoor heeft gezorgd dat u nadien door vrienden van hem met uw leven werd bedreigd en dat u Irak moest verlaten, kan logischerwijs verondersteld worden dat u zou hebben geïnformeerd naar wat er na de arrestatie met Shaker is gebeurd. Dit hebt u nagelaten om te doen (gehoorverslag Transitcentrum 127, p. 18). Immers, indien hij meer dan waarschijnlijk niet meer is vrijgelaten door de Irakese geheime dienst kan hij ook uw naam niet aan uw vrienden hebben doorgegeven.

Ook over de aanslag van 23 september 2011 blijft u heel vaag. Op de vraag hoe de geheime dienst bijvoorbeeld kon weten dat AQI achter de aanslag zat op jullie militair voertuig, blijft u niet in staat een duidelijk antwoord te geven. Zo antwoordt u eerder ontwijkend en oppervlakkig wanneer naar wordt gepolst over de manier waarop de geheime dienst tot deze conclusie was gekomen en wanneer u dan uiteindelijk een laatste keer wordt gevraagd of u er echt niets meer kan over zeggen, is uw antwoord kortweg dat 'AQI de aanslag had gepleegd en dat jullie het doelwit waren' (gehoorverslag Transitcentrum 127, p. 11). Er dient ook nog te worden bemerkt dat het opmerkelijk is dat geen enkel bewijsstuk uit de media of andere bronnen werd teruggevonden in verband met deze aanslag. De info van de geraadpleegde bronnen werd bij het administratieve dossier gevoegd. Ook stelde u dat twee van uw collega's bij deze aanslag waren omgekomen (gehoorverslag Transitcentrum 127, p.10), terwijl uit de door u neergelegde stukken (zie stukken 13 en 14 in het administratief dossier) dat twee van uw collega's weliswaar zwaar gewond waren, doch niet waren gedood.

Ook op de vraag hoe AQI te weten kon zijn gekomen dat u op 5 oktober 2011 verlof had of waar uw adres was, antwoordt u uitermate vaag en reikt uw verklaring niet verder dan 'AQI-leden hebben overal ogen en oren in Irak' en 'niet is moeilijk voor AQI' (gehoorverslag Transitcentrum 127, p. 24). Bovendien verklaart u zelf dat uw verlof niet gepland was en dat de bevelhebber hierover beslist (gehoorverslag Transitcentrum 127, p. 24), waardoor uw bewering meteen na uw thuiskomst een kogel te hebben ontvangen (gehoorverslag Transitcentrum 127, p. 23) onaannemelijk is. Ook het feit dat u, ondanks de waarschuwingen van de geheime dienst dat AQI in uw verlof een aanslag op u zou plegen, toch op 5 oktober 2011 naar huis ging, is heel bevreemdend. Uw verklaring dat u geen keuze had en dat de bevelhebber de grote baas is, biedt hiervoor echter geen afdoende verklaring, aangezien het uw eenheid zelf was die u waarschuwde voor de moordpoging en aangezien u eerder ook al verklaarde tijdens uw verlof bij uw eenheid zou zijn gebleven. (gehoorverslag Transitcentrum 127, p. 11 en 24).

De geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten wordt ondermijnd door bovenvermelde vaststellingen en derhalve kan u om deze redenen de Vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Als laatste wenst het CGVS op te merken dat naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, een Irakese asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Irakees toegekend.

Uit een grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB's "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak", dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010.

De geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal nog steeds erg verschillend. De gerapporteerde incidenten vonden vooral plaats in de vijf Centraal-Iraakse provincies waar de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch blijft. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het

aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag. De veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak is relatief stabiel.

Het geweld in Irak neemt nog steeds verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 en in 2010 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard. In het zuiden blijft de aanwezigheid van sjiietische milities het grootste veiligheidsprobleem. Sommige sjiietische militante groeperingen pleegden kleinschalige aanslagen tegen de Amerikaanse aanwezigheid en de Iraakse veiligheidsdiensten. De vele kleine explosies (meestal "improvised explosive device" of IED's) veroorzaakten weinig slachtoffers, maar eerder materiële schade. Het aantal incidenten met IED's is sinds midden 2009 opmerkelijk gedaald. In mei en augustus 2010 werden over heel Irak en ook in het zuiden een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarbij vele burgerslachtoffers vielen. Buiten deze sporadische aanslagen is de veiligheidssituatie in Zuid-Irak wel relatief stabiel gebleven. (zie bijgevoegde SRB "Actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009, p. 18-21 en Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers van juli 2010).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U komt uit de stad Kerbala (gehoorverslag Transitcentrum 127, p. 3) in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm is. De veiligheidssituatie bleef er de voorbije twee jaar zo goed als ongewijzigd. Alhoewel de stad in mei en augustus 2010 met enkele grote aanslagen werd geconfronteerd, zijn - volgens verschillende bronnen de Iraakse politiediensten en het Iraakse leger voldoende krachtadig om een terugkeer van de milities tegen te gaan en de algemene veiligheidssituatie onder controle te houden (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Kerbala, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Kerbala in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Kerbala aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten ter ondersteuning van uw asielaanvraag vermogen niet op bovenstaande beslissing in positieve zin te wijzigen. Enerzijds gaat het om documenten aangaande uw identiteit en werk (huwelijksakte, identiteitskaart, woonstkaart, rantsoenkaart, nationaliteitsbewijs, aanstellingsbrief leger, attest lid legereenheid, overlijdensakte vader, gezinsfoto, dankbrief bevelhebber), welke op zich niet worden betwist. De andere documenten (attest beschieting, attest in verband met bomaanslag en foto vernielde pick-up-) hebben slechts een geringe bewijswaarde. Zo kan onmogelijk achterhaald worden waar en wanneer de foto van de vernielde pick-up werd getrokken en is het derhalve ook onmogelijk om een verband aan te tonen tussen uw verklaringen en dit bewijsstuk.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker wijst erop dat hij verscheidene stukken heeft neergelegd en de "DVZ" enerzijds bepaalde documenten geloofwaardig acht, namelijk de documenten die betrekking hebben op zijn identiteit en werk, en anderzijds de attesten die betrekking hebben op de beschieting van verzoeker van 9 augustus 2011, een foto van een vernielde pick-up en 2 attesten betreffende de bomaanslag van 23 september 2011 slechts van geringe bewijswaarde acht. Volgens verzoeker wordt er geen reden gegeven waarom er verschillende bewijswaarde wordt gehecht aan de verschillende stukken en wordt enkel aangehaald waarom de foto van de vernielde pick-up geen geldig bewijsstuk is. Aangaande de twee attesten betreffende de bomaanslag van 23 september 2011 merkt verzoeker op dat hij eerst heeft gesteld dat zijn collega's bij de aanslag waren omgekomen, terwijl de attesten aangeven dat beide collega's slechts zwaargewond waren. Verzoeker geeft toe dat dit de geloofwaardigheid aantast van de attesten, maar het toekennen van slechts geringe bewijswaarde aan de attesten kan volgens verzoeker niet als een daad van deugdelijk bestuur of als logische gevolgtrekking worden beschouwd, laat staan een afdoende motivering uitmaken. Verzoeker wijst er verder op dat nog steeds niet wordt gemotiveerd waarom aan het attest inzake de beschieting van 9 augustus 2011 slechts geringe bewijswaarde wordt toegekend. Met betrekking tot het argument dat geen enkel bewijs van de beschieting van 9 augustus 2011 of de bomaanslag van 23 september 2011 kan worden teruggevonden in de media of andere bronnen, houdt volgens verzoeker geen steek omdat niet alle aanslagen worden gepubliceerd in de media. Verzoeker herhaalt dat er onvoldoende wordt gemotiveerd waarom aan de attesten slechts geringe bewijswaarde toekomt. Het argument van verweerder dat N.S. niet meer is vrijgelaten na zijn arrestatie waardoor hij de naam van verzoeker niet aan vrienden heeft kunnen doorgeven is volgens verzoeker geen afdoende motivering. Het is niet omdat een persoon in gevangenschap zit, dat hem elke mogelijkheid tot contact met de buitenwereld wordt ontnomen. Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wordt in de bestreden beslissing de algemene veiligheidssituatie in Irak besproken, maar wordt volgens verzoeker geen rekening gehouden met de uitzonderlijke en individuele situatie waarin verzoeker zich bevindt. Verzoeker stelt dat de beslissing niet voldoende motiveert waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. In de beslissing wordt gesteld dat verzoeker geen verdere informatie heeft verstrekt over de problemen die zijn collega's hebben ondervonden en dat verzoeker slechts een beperkte kennis heeft over Al Qaeda Iraq (AQI). Volgens verzoeker is de conclusie van algemene ongeloofwaardigheid een compleet verkeerde en onredelijke gevolgtrekking uit deze wankelende argumenten en vormt dit een schending van het redelijkheidsbeginsel. Verder stelt verzoeker dat verweerder misbruik maakt van zijn discretionaire bevoegdheid om zonder meer te stellen dat de doodsb bedreigingen en de moordaanslag ongeloofwaardig zouden zijn.

In een derde middel voert verzoeker een schending aan van de invulling van het begrip "*vluchteling*" uit artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag). Verzoeker houdt een theoretische uiteenzetting over het objectief en het subjectief element van de vrees en over de daden van vervolging en wijst erop dat hij een gegronde vrees heeft dat AQI wraak op hem zal nemen en hem zal doden. Verzoeker legt uit dat zijn vrees zijn oorsprong vindt in feiten die zich in het nabije verleden hebben voorgedaan. Verzoeker stelt dat hij reeds herhaaldelijk is bedreigd nadat hij een lid van AQI had gearresteerd door middel van een bomaanslag, een kogel aan zijn huis en bezoeken van leden van AQI die kwamen zeggen dat hij gestraft zou worden. Verzoeker is ook beschoten geworden in de buurt van zijn huis. Zelfs als zouden deze daden van geweld niet door AQI gepleegd zijn, blijkt hieruit dat de algemene toestand in Zuid-Irak niet zo veilig is als verweerder beweert. De vrees van verzoeker, zo stelt hij wordt versterkt door het feit dat de lokale politie hem geen hulp biedt, of beter gezegd wil bieden. Volgens verzoeker heeft hij voldoende waarheidsgetrouwe verklaringen afgelegd en is de kans reëel dat hij slachtoffer wordt van geweld of zelfs moord als hij terugkeert naar Irak.

In subsidiaire orde voert verzoeker in een derde middel de schending van de materiële motiveringsplicht aan inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker beweert dat geen enkele pertinente appreciatie werd gegeven omtrent de subsidiaire bescherming. Na een theoretisch betoog over de subsidiaire bescherming oppert verzoeker dat hij hiervoor in aanmerking komt. Volgens verzoeker blijkt uit het feitenrelaas en uit de attesten en andere documenten dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade en dat tevens blijkt dat de lokale politie niet bereid is hem te helpen en zou verzoeker minstens de subsidiaire beschermingsstatus toegekend moeten krijgen.

Per aangetekend schrijven van 15 december 2011 voegt verzoeker een extra stuk toe aan zijn verzoekschrift, met name een document van het Iraakse leger.

Ter terechtzitting legt verzoeker een kopie neer van een document waaruit zou blijken dat hij op 25 oktober 2011 bij verstek werd veroordeeld wegens desertie.

2.2. Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, worden de aangevoerde middelen gezamenlijk besproken.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. De bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, is gestoeld op de vaststelling dat het opmerkelijk is dat verzoeker reeds sinds 2007 als militair is tewerkgesteld en als bij toeval voor het eerst problemen kent vanaf augustus 2011 omdat hij betrokken was bij de arrestatie van een AQI-lid. Het is volgens de commissaris-generaal bevreemdend dat verzoeker op geen enkel ogenblik melding maakt van problemen die uw collega's zouden hebben ondervonden die ook bij deze arrestatie betrokken waren. Verder wordt in de beslissing gewezen op de uitermate beperkte kennis van verzoeker over AQI. De bewering van verzoeker dat hij na de arrestatie in dezelfde ruimte werd ontvangen door de bevelhebber en dat zijn naam werd genoemd waar N.S. bij was, wordt door de commissaris-generaal erg onwaarschijnlijk geacht, net als de bewering dat hij na de ondervraging niets meer heeft gehoord over diens lot. In de beslissing wordt ook gesteld dat, indien N.S. niet meer werd vrijgelaten door de geheime dienst, hij de naam van verzoeker niet aan zijn vrienden kon doorgeven. Daarnaast wordt in de beslissing gewezen op de vaagheid van verzoekers verklaringen over de aanslag van 23 september 2011. Zo kan verzoeker niet verklaren hoe men wist dat AQI achter de aanslag zat. De commissaris-generaal merkt ook op dat er in de media of andere bronnen geen enkel spoor kon worden teruggevonden van deze aanslag. Hierbij blijkt ook dat verzoeker verklaarde dat zijn twee collega's bij de aanslag waren omgekomen, terwijl uit de stukken blijkt dat ze enkel zwaar gewond waren. In de bestreden beslissing wordt ook gewezen op het feit dat het onduidelijk is hoe AQI te weten kwam dat hij op 5 oktober 2011 verlof had en waar zijn adres was. Verder is het onaannemelijk dat verzoeker ondanks de waarschuwingen van de geheime dienst op 5 oktober toch naar huis ging, terwijl hij eerder verklaarde dat hij tijdens zijn verlof al bij zijn eenheid was gebleven. Omwille van de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen besluit de commissaris-generaal dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming wordt in de bestreden beslissing gewezen op de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd en waaruit blijkt dat er voor burgers uit Kerbala actueel geen reëel risico op ernstige schade bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

2.5. Verzoeker merkt op dat er een onderscheid wordt gemaakt met betrekking tot de bewijswaarde van de documenten die verzoeker heeft voorgelegd. Zijn badge van het Ministerie van Defensie en zijn huwelijksakte (stuk 8, Documenten) werden in origineel neergelegd, waardoor er geen reden is om aan deze stukken bewijswaarde te onzeggen. De attesten die verzoeker voorlegde in verband met de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten, blijken daarentegen louter kopieën. Enkel om deze reden dringt zich al een verschillende beoordeling op. Aan een gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopie kan geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien hebben documenten slechts bewijswaarde voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Aan het attest in verband met de bomaanslag van 23 september 2011 kan geen bewijswaarde worden gehecht omdat de verklaringen van verzoeker niet overeenstemmen met de inhoud van het document. Zo verklaarde verzoeker dat twee collega's waren gedood bij de ontploffing (stuk 3, gehoorverslag CGVS 24/11/2011, p. 10), terwijl uit het bewuste document blijkt dat zijn collega's enkel gewond raakten (stuk 8, Documenten, attest ivm bomaanslag). Hierdoor kan aan de door verzoeker bedoelde stukken geen bewijswaarde worden gehecht.

2.6. Uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 9, Landeninformatie, uittreksels media verslaggeving aanslagen Irak), blijkt dat er over de incidenten waarvan verzoeker gewag maakt niets verschenen is in de media. De blote bewering van verzoeker dat niet alle aanslagen worden gepubliceerd, vormt geen afdoende verklaring waarom over deze incidenten nergens iets kan worden teruggevonden. Waar verzoeker stelt dat de gevangenschap van N.S. geen beletsel vormt om contact te hebben met de buitenwereld, kan hij eventueel worden bijgetreden, maar verzoeker verklaart nog steeds niet hoe zijn belagers zijn adres kenden of hoe zij erachter zijn gekomen dat hij op 5 oktober verlof had. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker, op zijn bewering na dat AQI-leden overal ogen en oren hebben in Irak, hiervoor geen aannemelijke verklaring kan geven (stuk 3, gehoorverslag CGVS 24/11/2011, p. 24), wat afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid.

2.7. Er is slechts sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Van een asielzoeker mag een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht. Verzoeker gaf aan dat hij niet meer geïnformeerd heeft naar wat er met N.S. gebeurd was na zijn arrestatie (stuk 3, gehoorverslag CGVS 24/11/2011, p. 18), wat moeilijk te rijmen is met een gegronde vrees voor vervolging, aangezien het lot van N.S. een grote invloed heeft op verzoeker, die beweert door diens handlangers belaagd te worden. Van een asielzoeker mag verder verwacht worden dat hij over een zekere kennis beschikt over diegenen die hem belagen. Nochtans blijkt verzoeker niet te weten wie de lokale leider is van AQI en wie de nieuwe leider is van AQI in Irak na de dood van Abu Musab Al Zarqawi (stuk 3, gehoorverslag CGVS 24/11/2011, p. 12-13). Het is geenszins onredelijk om uit dergelijk gebrek aan kennis en interesse af te leiden dat het relaas van verzoeker ongeloofwaardig is.

2.8. Door een aantal aspecten van zijn asielrelaas te herhalen en te wijzen op zijn vrees, gaat verzoeker voorbij aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat deze vrees 'gegrond' dient te zijn. De vrees moet immers niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (cf. RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172). De commissaris-generaal kwam op grond van verzoekers verklaringen tot het besluit dat zijn vrees niet gegrond is, omwille van de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen.

2.9. De stukken die verzoeker als bijlage bij zijn aangetekend schrijven van 15 december 2011 verzond, met name drie verklaringen van het Iraakse leger, zijn niet van aard om voorgaande conclusies om te buigen. Hetzelfde geldt voor het document dat hij ter terechtzitting neerlegt, met name zijn veroordeling bij verstek wegens desertie door de militaire rechtbank in Bagdad. Al deze stukken betreffen kopieën van in het Arabisch gestelde documenten die niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Bijgevolg kan aan deze stukken geen bewijswaarde worden gehecht.

2.10. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas kan verzoeker zich ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niets inbrengt tegen de beoordeling door de commissaris-generaal van de actuele situatie in Zuid-Irak waarbij deze tot het besluit kwam dat er actueel voor burgers geen risico bestaat op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Aan haar nota met opmerkingen voegde de verwerende partij een update toe van de informatie met betrekking tot Zuid-Irak, die dateert van 30 november. Uit deze informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Zuid-Irak relatief kalm is en de voorbije twee jaar zo goed als ongewijzigd bleef. Er zijn weliswaar een aantal incidenten, maar het aantal burgerslachtoffers blijft over het algemeen laag (Nota met opmerkingen, SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak", 30/11/2011), waardoor er geen reëel risico op ernstige schade bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.11. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen schending van het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig december tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

F. TAMBORIJN